

J. V. Marrison

A
VI.
32.

RÍMUR

af

Hjálmarí Hugum stóra.

Kveðnar af

sveitalækni, **Hallgrími Jónssyni**

á Miklagarði í Skagafirði.

Kostnaðarmaður:

Grímur Laxdal.

Akureyri 1859.

Prentaðar í prentsmíðju Norður- og Austurumdæmis-
ins, hjá H. Helgasynt.

REVUE

de

littérature française

par

M. de la Harpe

et de la Harpe

de la Harpe

de la Harpe

1823

Paris, chez la Harpe

et de la Harpe

FORMÁLINN.

1. Sögu Hjálmars sjáid nú sónar klædda blandi, víða hefur hrakist sú helzt á vesturlandi.

2. Björn Hítæla kappi knár kom frá Garðaríki, þar var hálft um annað ár, afreks kempu líki.

3. Inn hjer komin eptir það öflugur beitir hjörva, sögu Hjálmars ynni að, einni veitzlu á Jörfa.

4. Geymdist hún á herjans kon hjer í bragna minni þar til Bergur Sökkason, söguna reit á skinni.

5. Um hana talast upp frá því ekki neitt þess konar þar til hún komst eignir í, Ara Þorkellssonar.

6. Teitur dóma dug búinn, Dalasýslu er þáði, fyrir Ara áa sinn, æfintýrið skráði.

7. Færstum bar hún fyrir sjón, fúi og

mölur hrjáði, hana síðast sjera Jón, Sanda prestur skráði.

8. Yfir Hjálmars æfintýr, ærið margt þó hamli, dregið hef jeg hróðrar vír, Hallgrímur Jónsson gamli.

9. Hrek jeg frá mjer hróðrar skrá, hyrjar vinds á dali formálinn því endast á **Amicus Beni vale.**

1. Ríma.

Mansöngurinn.

1. **Ó** þú mærin yndislig, elskuð söngva
gyðja, ýmu blærinn þráir þig, þú ert fær að
gleðja mig.

2. Yndis stundir all fáar, andar fjöri hlúa
nema lundar lífgi far, lofnin sunða hripuðar.

3. Almátt þinn jeg undrast nær, athuga lífs-
ins mæðu hvað þú sinnu sundum fjær, sorga
linna hrundið fær.

4. Þó að hrekkir hreifi sjer, hlátur og öfund
líka, dyggð svo þekki þína hjer, þú munt ekki
gleyma mjer.

5. Eins þó fólíð forsmánar, Fama vængi
þenji, út úr bóli anstyggðar að hástóli lyginna.

6. Og þó báðar ætli sjer, okkar tryggðum
spilla jafnt sem áður þjóna' jeg þjer, þín svo
náðin dugi mjer.

7. Því jeg reyna marg opt má, mig hvað vel
þú styður þar svo greina þori frá þar er sú eina
tryggð jeg á.

8. Himin kynjuð ertu ein, orð og þanka
smíðar, þínum vin í þraut ó sein, þú ber skin
á marga grein.

9. Ólund skæð og ömun flýr, undan veldi þínu, þjer með gæða þróttur býr, þú ert hæða skeinkur dýr.

10. Ljósa heimi lát mig frá, leynda dóma vita gegnum, streymi hugmynd há, himin, geim og lönd ósmá.

11. Fyrirtu álfa fýlsni' og ró, fælda draug úr myrkri, lyptu þjálfu legu þró, láttu skjálfa lönd og sjó.

12. Láttu gína lagvopn öll, láði sjær við hifin, láttu hvína lönd og fjöll, láttu sýnast börnin tröll.

13. Þú sem getur þungan móð, þvingað burt úr sinni, skemtan metur þú hjá þjóð, þú til setur gleði ljóð.

14. Ovidíum flæmdan frá frelsi' og Rómaveldi, ljettu svíun sorga fá, Síberíu ströndum á.

15. Milton völdum færðan frá, fyrir rangar sakir, huga köldum alinn á ama kvöldum varstu hjá,

16. Fanga kör í hreldum hug, honum sjón af máði, þó hamföllum herti dug, himin fjörugt þanka flug.

17. Hærsta Dýa hrós þú ber heimsins meðal þjóða, veröld í — sem verðagt er, — von er því jeg treysti þjer.

18. Við skulum sytja sóns við borð, sögu brot að skoða, þar til nytja þarfleg orð, þaug svo flytja' að heyrnar stord.

19. Söguna gaf mjer siðprúður seggur á vesturlandi, auðnu kafin Ólafur Asgeirs Vafalausi bur.

20. Orma brúar apaldi, eg þó mátti lofa, heimska sú mig hriggspennti, henni snúa í ljóðmæli.

21. Tregt þó gangi' að laga ljóð lund fyrir hafnar bríma, Drottins hanga horna flóð, hugar stranga græði móð.

22. Mansönginn svo fellum frá, fer að sagan höndum, sytji tvínna gætin guá, gauti linnadýnu hjá.

23. Það ber fyrst að heyrnar hurð heimurinn stóð í villu, trúar lista ljóss var þurð, lengt fyrir Kristí hingað burð.

24. Mörgum öldum eptir það, eins á stóð í heimi, unni göldum átrúnað ýta fjöld' um þanka hlað.

25. Sízt nam bleyði hindra hönd, hernað grímmann fremja, til að sneiða auð og önd öll um heidinn norðurlönd.

26. Felldu þjóðir girtir gram, gótz og borgir vunnu þar til blóðug hyrna hlam að hverfa móðug æska nam.

27. Tveggja flásum faldaðir, fjóri og sigri

hjeldu, tiggja líkar Týr hraustir, tóku ríki gamlaðir.

28. Austur í löndum einn sá var, árl' á fornöldinn, hvurr við göndla hríðarnar hrúgaði söndum nöðrunnar.

29. Linna sýkis lárviður lofðung Týrus mikli, garpa líki geir vanur, Garðaríkis konungur.

30. Hörðum fleyja frá sjer nam fleina hríðar stormi, ellin beyja gjörði gram, en geymdi megin sörla ham.

31. Einka dóttir öðlings var, almennt kölluð Trana, mennta gnóttir mærin bar, með íþróttir kvennlegar.

32. Engin skoða mátti mann, meyu dægilegri, björt með roða rósarfann, rekkum boða furðu vann.

33. Óláns stundir óljósar, ólu' ei sprundi trega, sólar munda sólund þar, sólar fundin líki var.

34. Um þá storð var öllum kær, allar deyfði sorgir menja skorðin njög frábær, meir enn orðin karlmanns fær.

35. Verður sjóla víkja frá versa daufa

smíði, buðla kjóla baldri hjá bíði sólar elsu gná.

36. Innir letur um þá tíð einn var sjóvíkingur, hjörfi fletur hraustan lýð, harða kvetur þjóð í stríð.

37. Töfra klerkur tröllaukinn tamur spjóta hríðum, var berserkur brúnn á skinn, böls í verkum útsarinn.

38. Hann í branda hretviðrum — helzt við sjón hverfingar — varð að Anda ófreskjum og allrahanda kvikindum.

39. Mót því hraki menskur þar maður enginn dugði, hörund nakið hjör ei skar hans á baki krippa var.

40. Kaudinn skæði Kolur því Kroppinbakur nefndist, hans voru bræður hørnum í, hvurr nástæður fleina gný.

41. Hjetu Björn og Hárekur, hvurr sem tröll í slögum. eins að vörnum Ingjaldur ylgjar börnum þarflegur.

42. Höfðu lengi á humra kór hjörfa sungið messu, var svo engin orku stór á þeim fengi kumlað bjór.

43. Kolur eitt sinn illsku flár inn í Garða-

ríki. mörgum beitti mastra klár, með honum þeytti hærinn grár.

44. Týrus bjóða rómu rjeð rumurinn hrekkja fulli, ella lóð og linna beð láta fljóði björtu með.

45. Kempan mikla þver tók því, þessum sæta kjörum, hetju spriklar fjörið frí, færðust hniklar brýrnar í.

46. Gamalt hetju hjartað bar hugar prýði næga, kauðum metur svoddan sva, segið: fretkarls jafningjar.

47. Þá skal dauðinn af mjer önd út með nauðum draga, fyrr' en auðar unga strönd, örgum kauða gefi' á hönd.

48. Fær og aldrei heldur hann hót af ríki mínu, þó að gjaldi margur mann meðan jeg valda sverði kann.

49. Við ei bíða vísir má vildi og ekki heldur, fátt af lýð var honum hjá hrekkja núð að ráðast á.

50. Fleins í galdur fámennur fylkir út nam draga, var þó taldur tilsettur tíu faldur liðsmunur.

51. Vöktu skæðar valmeyar vígra dansinn

hauða, sig af klæða sverðin þar saman æða fylkingar.

52. Hafið genja granir smir, geirar sprengdu hjálma líkt og venja var til fyrr, villtir grenja berserkir.

53. Mikið stækkar mannfallið með aðgangi þeirra, undrum hækkar eggja klið óðum fækkar kongsins lið.

54. Menn þó stykkli fjöri frá; fleiri verður nefna, Týrus mikli bístur brá benja lykli snörpum þá.

55. Hilmir framm sig hraustur bar hervskingum móti, sólin hramma sárheit skar, sundur glamma voðirnar.

56. Högga þundur hraustan beim hjó þar margan sundar, fáir sungu frjettir heim frá niðlunga jaðar þeim.

57. Fundu snar á feigðar grund felldi ótal kauða svo brinþvara bærði mund, að bræður varast kongsins fund.

58. Þar til friði frá dæmda filkir kvistar líði, að heim var riðin helvega, helst af liði víkinga.

59. Hjörs við laman helbarður hans var

fallin líður stóð einsamall ósærður, enn þá gamall mildingur.

60. Ó þú gæfa, ó þú hel, örlaga nornir líka gefið æfa unda þjel öðlings kræfa bíti vel!

61 Herin stranga furða fer, filkirs hreystin mikla skjöldungs hanga skýmu ver skipuðu fanga bræðurner.

62. Engin kom á öðling þó einu geira spori, blöskra hvoma þanka þró, þá kvað voma kemp-an hjó.

63. Mörgum slengdi digrum drjól, dauðum blóðs á mýri, sumra sprengdi heila hól, hina dengdi buðla kjól.

64. Síst var færi filkir á framan að engin þorði, bak til nær eð bragnar gá, brandurinn skæri rotar þá.

65. Svo var móður — Sigmundar sala týru — baldur, að róms á sjóði reykin bar rjett við slóðir Eyglóar.

66. Frá skal greina Kolur kvað, kong ei vinnast mega, skjaldborg eina byggja það buðlungs meina hrakið það.

67. Orkað fá ei þrælar því, þeingill óður

gjörðist, hjörinn bláa bar við ský, benja lá þar
vóx á ný.

68. Þessi gjör af hilmis hönd hörðust þótti
kviða, hetjan snör með vigra vönd varði fjörið
sprund og lönd.

69. Ekkert sár af brandi bar, blóð úr vit-
um dundi, fjell svo nær á fíla mar, filkir klára
sprungin var.

70. Hátt við sungu sigur hljóð siklings ept-
ir dauða einn þriðjungur, uppi stóð, af marlunga
grimmu þjóð.

71. Loks þá skæðum lokið var laufa hríðar
stormi, týrs með glæður glórauðar, gengu bræð-
ur til hallar.

72. Kongs háseti settist í svefnir skjalda
Kolur, kong sig lætur kalla því, en kong sinn
grætur þjóð ó frí.

73. Hrikinn sækja sjer í vil sagði dóttur
tiggeja strákar lækja ljóma bil leiddu klækja
brúsa til.

74. Þussinn snjallt við þorngrund tjer: þú
ert á valdi mínu, ríkið allt og orma skjer
einnig skaltu giptast mjer.

75. Ríkið á jeg — því ert þú þjófur gótz og

landa, — hreidd svo tjáir hringa brú heldur
fá mig skalt ei nú.

76. Höggvinn segir hvarju ver hjerna skalltu
verða neitir eigin orði mjer, jeg verð feiginn víf-
ið tjer.

77. Ormi klóta bófinn brá brúðar höfuð yfir,
gekk á móti geirnum blá, göfug snót og brosti
þá.

78. Svoddan greina samdi prfs, silki reyna
blómi: þettað eina þjer af kýs, það er meina
bótin vís.

79. Ósa funa Eigló hann, aptraði sjer að
höggva, girndar bruna frekan fann fyrirmuna
slíkt er vann.

80. Svo var færð í fangelsi foldin mundar
ljóma, nakin særð af sorglindi, svikin ærð og
þeinkjandi.

81. Ó þú mæta Mínerva minnstu á fljóð
í nauðum, sorg þó græti sansana síðar kæti
Fortúna.

82. Fyrst jeg má ei frelsa sprund, fegin þó
að vildi, legg jeg frá mjer litla stund ljóðaskrá
og tek svo blund.

2. Líma.

Mansöngurinn.

1. Láttu mig ei lengi sofa ljóða gyðja, virztu hug og sansa sedja, söngum þeim er fræða' og gleðja.

2. Sofnaður jeg sældar naut af svanna völdum, hún ljósbláu lypti tjaldi, ljómandi frá einu spjaldi.

3. Landkort sá jeg lögnuð þar með list og prýði, fyrirsögnin fleirst í kvæðum, enn farfin mest af temsar glæðum.

4. Veröldin mjer virtist öll á vænu spjaldi, málunð þegar ár var alda, áður en muna brjót-ar skjalda.

5. Bera tók jeg heima höf og hauðrin grænu menta þar í mestu vonum, móti níu landkort-onum.

6. Öll voru kortin öðruvísi okkar daga, nokkuð aðra vikið vega vantaði sumt og gjör-samlega.

7. Hvað mun varða hvarlaði mjer í hugar skímu, höfin vötn og grundir geyma getur ekkert staðið heima.

8. Er þá lygi allt sem hinir eldri skráðu, heims um frægd og forna síði, frónin, höf og töfrasmiði.

9. Eða mun það allt sannleikur eiga reynast, nú á öldum er fram tínist, eptir því sem hverjum sýnist.

10. Minnar aldar menta vinir meina' jeg segi, hvað yfir þeirra þekking stígi það sje tóm og einber lygi.

11. Trúa þeir að sálar sjón og sannleik fangi, vísdóms heldur anda enginn utan maður skóla gengin.

12. Hvurr mun burt frá huga, mínum hrinda villu skal jeg þá um æfi alla, ekkert meiga sannleik kalla?

13. Skal jeg sælli sóa tíð, með svoddan vafa og allar stundir í mig sofa, ólæknandi sálar dofa?

14. Á jeg að særa álfa, tröll og illa vætti, og fjanda kyn úr öllum áttum, úr að rífa sannleiks gáttum.

15. Nei nei jeg skal nokkuð annað nú af ráða, dýa sala dýsir gæða drjúgum biðja mig að fræða.

16. Löngum þær mig leiddu sannleiks ljósa götu, fram til þess jeg vildi vita, þó vantaði stundum spón og bita.

17. Þarflegt margt hjá þeim jeg fjekk, án þungra kaupa, úr mennta brunni mynnis djúpa meira vert en bíta og súpa.

18. Sem jeg þannig þeinkti', og það mjer þaut að eyrum, gustur hlýr með hægum svörum, hreint sem töluð orð frá vörum.

19. Röddin þessi mýkti móð í muna veldi, því hún bauð af mestu mildi, mætti spyrja hvurs jeg vildi.

20. Upplýsingar þorsti þrengdi þurru brjósti sýndist mjer ei svörin bristi, svölun fyrir þögn jeg missti.

21. Fyrst því spurði' jeg fornaldar um frægða síði, hreysti nægð og hugarþryði, hvorju nú ei lærðir tríði.

22. Svarið lýsti, sannlega hefði seggja forðum, afreksverkin hreysti hörðu hrósað sjer á vorri jörðu.

23. Og nú ei sýndist fyrri manna frægð og hreysti, utan hvað með lægi og listum, lýdir bætti' úr þrótti misstum.

24. Feikna múrin, forna hreysti frekt á bendir, traust af byggður týrum branda, Tartara milli og Kínalanda.

25. Af ógna björgum hlaðinu hárr og harla breiður og löggildri mæling meður mílur þrisvar hundruð tjeður,

26. Kínesanna ártals er það upphafs tími, þá múrinn stóð á merkja geymi mesta furðuverk í heimi.

27. Mörgum hundrad árum áður Adam lifði, þeirra datum þá út krefði þessi múrinn byggst að hefði.

28. Fyrri tíða frægð og hreysti furðu stóra, þjer að sjónum braut má bera berserkja um hraunið þvera.

29. Af þessu sjest — og fleira — forna fyrða hreysti, hugur og þrek í hjörva gjósti, hræðslan færstum sat í brjósti.

30. Sðan blundi brá jeg fljótt og brunna mána rankar við hvar eygló uni, ei þó glóð í skapi muni.

31. Hvurn dag skjökti Kolur samt á kærnu fundin, ámálgandi ektabandið, af svo ljetti fanga standið.

32. Afsvör tóm og ill orð fjekk hann æ hjá svanna, fyrr kvaðst tapa önd en unna ærulausum töfra klunna.

33. Sá þá Kolur sín viðleitni sízt má duga, fór því til á fleiri vega fljóð að veiða kænskulega.

34. Morgun einn — þá döglings dóttir dúr-um sætti — Kolur þangað ferðum flýtti, frúnni við með tánnum sitti.

35. Stökk á sætur stordarlinda stjörnu þrúður, henni sýndist hýr og glaður hjá sjer standa fríður maður.

36. Til hans mælti Temsar suna tróðan bjarta: seig oss hvor, og hvaðan ertu og hvar til hingað farin sjertu?

37. Svarar kvendi svikabólginn synda ham-

ur: þig skal frelsa' af valdi voma, vil jeg þjer
úr haldi koma.

38. Föður þíns jeg virur var, og vil því
halda, sömu tryggð við meyju milda, mín skal
það óhvikul skylda.

39. Horn eitt rjetti hrings að bil svo hress-
ast næði, hún með þökkum þyggja rjeði, þenna
drykk, er skipti gedi.

40. Eptir það, hún varð sem villt í versta
svíma, þekkti hvurki grund nje geyma, glugga
hjera sprund nje beyma.

41. Ummynduðum aula þeim hún ást á festi,
köldum burt svo kastar þjósti, kveiktur hir í
meyjar brjósti.

42. Loka hann færði lauka skorð í loptsal
háann, kongleg var þar hvíla búin, hvar í
bæði stigu lúin.

43. Yndis fundur ama dreif þeim út úr huga,
fetaði viljin fornu laga, feril þann sem öngvir
klaga

44. Þrjár um nætur nærðu' í kyrrðum nátt-
úrúna, morgun fjórða — móins dínu mörkin —
lá í rúmi sínu.

45. Frá sofandi hlaupið hafði hara dóttir

töfra þór á trónin settist, tignarskrúðinn búki mettist.

46. Sínum bræðrum sagði frá að sigruð væri, tiggja dóttir Trana kæra, til sín skipar hana færa.

47. Framvegis hún frelsuð skal af fyrirlitning, úthrópuð með ærulotning, einka Garðaríkis drottning.

48. Með því hrópi hún var færð í höllu sjóla, öll nú brögðin vissi vjela, villu horfin gjörvöll hjela.

49. Í háseti sett hún var hjá sjóla blokkum, brúðkaup skildi' um daginn drekka, drótt og gleddi mjöðinn þekka.

50. Svara fá var baugabil með brosi köldu, ánægða því hana hjeldu, hraustir runnar mána keldu.

51. Óskaði þess ef ekta skildi' hún argan glanna, mætti áður fallinn finna, föður sinn og umbúð vinna.

52. Gamli Kolur gaf til já, hún gilfa mætti líki þjóna, þá sem hlýtti, þó sjer ofboðslega flýtti.

53. Því nam lofa þrims kveðlinga þægust

lilja, fjórar þernur vann sjer velja, vora þær sporin sízt að telja.

54. Hlupu þær, og hilmir fundu helju vafinn, dóttur hara hryggð að svífur, hjálminn samt af karli þrýfur.

55. Sjer á höfuð setti þann, og sðan dregur af honum brinju alblóðuga, í hana klæddist fljóð einhuga.

56. Þernur vildu sverði svipta sjóla látinn, þær með orku þar við sátu, þó ei fingrum bifað gátu.

57. Það fyrir Trönu lá sem laust, í lofðungs mundu, snótin þá með hraustri hendi hampaði björtum sáravendi.

58. Kvendin hlupu' af hræðslu burt þá hildar sknúði, vafða sáu hringa heiði, hún var og svo bólgin reiði.

59. Sýndist þeim að Týrus tiggi týrs í sknúða, vígs á rauðum velli stæði, vörgum til að britja fæði.

60. Frekt sú meining fljóðum herti flóttganginn, að hilmir fylgdi hörku fenginn — herklæðonum — aptur genginn.

61. Sín í hverja sundrung hlupu seljur tvinna

hvar sem fundu hal eða svanna, hermu býsnir tíndanna.

62. Út um landið flaug sú fregn að falda-sunna, herklædd væri að vænta manna, vísirs bana til hefndanna.

63. Hópum saman hundruð mörg af hjeraðs lýðum, hlupu' af stað í högna skrúði hjálpa vildu silki þrúði.

64. Jafnframt þessu þengils dóttir þarf á minnast, hryggð er fann í geði grennast, greipar ljet að hjöltum spennast.

65. Það var sverðið þriðja bezta þekkt í heimi, menn um hjálminn sögðu sama, sízt hann kunnu vopn að lama.

66. Þríföld hringabrynjan blá þó bar af öllum herklæðum — sem heimur karlinn hafði til — unz liggur fallinn.

67. Þessum brúðar hulin ham til ballar vendi, mærin stygg í muna landi, mundum hampar nöktum brandi.

68. Við það hnikti víkingsþjóð að veiga lína, hljóp þar inn í hertýonum, hræðileg — þó frammar vonum —.

69. Rengdu dólgar sjálfa sig hvurt seljan

brínga, eða Týrus apturganga, ótta seldi runnum spanga.

70. Kolur skipar frændum fletta fljóðið vopnum, hún framm vóð með voðasvipnum, vomum að og brandi gripnum.

71. Hjörin ball á haus Ingjaldar hvurr sem fylgdi, dauðrotaður datt á veldi, dólgur sá að æfi kveldi.

72. Æðru Kolur kenndi sízt í kröggum neinum, eins og nú þó ofbauð honum ógn er stóð af herklæðonum.

73. Líka kom nú heim til hallar her af landi, mildings dóttur með að standa muggu þar af sírti randa.

74. Sá nú Kolur sízt hann mundi sæll þar vera, kallar því á kauða skara, kembings út á heiðar fara.

75. Ranga dýrum ríðu þeir á rostungs tanga, hernað gríman háðu lengi, hvar sem fundu drápu mengi.

76. Allt að hausti unda ljá þeir ekki spara, um Helsinga hafið stóra hertu freka styrjar óra.

77. Að vori næsta vildi Kolur vitja Garða og í snörpu eli sverða unnið skyldi ríkið verða.

78. Um frænings bana fenhings linda fák-
um áði ,Kroppinbakur grár í geði greina þarf
að fleira skeði.

79. Í þann tíma, tyggi vopna tamur fundi,
Hrómundur með hefðar standi, Háloga — fræg-
ur stýrði — landi.

80. Hjaranda - son Herrauður var hilmis fað-
ir, en drottning hans hin dyggða fjáða, dóttir
Högna sinnis-bráða.

81. Hrómund sjóla síðug drottning son einn
kenndi, Herfinnur sem heita mundi, harðfeng-
ur á vopnafundi.

82. Sem Herfinnur átján aldurs árum náði,
móður hans frá heimsins gleði Helja drottn-
ing til sín rjedi.

83. Kongur syrgði veigavör sem var hans
yndi, ríkisstjórn því ei við undi, út í hernað
draga mundi.

84. Frægsta liði safnar sjer á siglu fáka
Herfinnur með honum líka hjelt í veður þund-
ar flíka.

85. Hnísu veldi víða tráðu vargar húna,
hrausta felldi herkongana, Hrómundur að forn-
um vana.

86. Öðling fór um Eyrstrasaltið öi dverðt sum-
ar sama og Kolur safnar beimum, Svíþjóð af
og Jötunheimum.

87. Fjölda liðs og síla sjós af fleiri láðum,
saman heimti jötna jaðar japa, saums í orðu
raðar.

88. Til Hólmgarða hyrju kundur hugði fara,
vakurt öldur veifa stíri, voðir þandi blossa hlíri.

89. Á firði nokkrum fólar áðu fýlum húna
herskip átján að þeim bruna, ötuð rauðum
temsar funa.

90 Skamt frá risa flota felldu fagra reffa,
Kolur þær í ærnum álla ætlaði sigur mundum
kraffa.

91. Því nam spyrja þá nýkomnu þunda
hringa, hvurr þar rjedi hindum ranga, hann
sig skildi gefa fanga

92. Ungur maður mikill stóð á mastra hjera,
Kroppinbaki sá nam svara, svo það mundi
trauðla fara.

93. Drykkur ása dvínar nú á dalli góma,
meðan aptur sigur saman, sættast má við
dúra gaman.

3. Ríma.

Mansöngurinn.

1. Svaf jeg fyrr og sofnaði' enn, sansa dyrum viti menn uppljúkandi ein var mynd alskínandi stúlku kind.

2. Þessi marar mána rein menta var af gyðjum ein, kosta ber ókljenan skamt, kunnug mjer — að góðu samt —.

3. Þar tyrir byrja þorði' jeg tal, því nam spyrja snóta val, hvurt álögum og forspá, jeg af sögum trúa má.

4. Þar til gefa svar nam sú, svoddan esa skalt ei þú: sumra orðum espað geð auka forðum krapta rjeð.

5. Um mælinn sjer áttu stað, á lög sumir kalla það, fyrr á tíðum fremur en nú, fylgdi lífum gáfa sú.

6. Kristnum eins og heiðnum hjá, hefur fundist kraptur sá, Biblían fram bífur sig, ef bragnar annars rengja mig.

7. Gamli Núi gremjast vann geimdi þó ei vondan mann, síst vel þekkta lægði lund lagði frekt á sonar kund.

8. Hvurt á kvæðinn ill eða góð, eru bræði sorg eða ljóð, finni þau allan orða stað, álög kalla máttu það.

9. Gömlu daga draumspekín, og dular haga forspáin, er með ritum eldri skreitt, af því vítum lítið eitt.

10. Þrátt fyrir manna þvættingin, þetta sannar Ritningin, umþeinkingar breitt um beð bevísingar þarf ei með.

11. Síðan særði' jeg samtal í, sumir lærðir neita því, að hefði galdurs hrekkja spil, heims um aldur verið til.

12. Ekki seiður eða par, er til reiðu kuklarar, höfðu í Púkans hræringum, helzt með brúkað særingum.

13. Hraðast mætti mjer það svar, minnstu á hætti foraldar þá var trúað eitthvað á, ekkert nú sem heita má.

14. allstaðar um austur heim, ærið bar á listum þeim, helms um aldur öndverðann, er þá galdur nefnast vann.

15. Kongur einn frá Asía, ekki seinn til valþinga, ljét helböndinn nýsta ná, Norðurlöndin inntók sá.

16. Frægð margfalda fylkir bar, fleirstu galdra listirnar, kenn að bjóða kukl og seim, kendi þjóð um norður heim.

17. Númi Róma ræsir var reifður sóma hreistinnar, menta þyrstur lífs á leið líðum fyrstur kjendi selð.

18. Egipsk þorði öld ó tvist, ebla forðum töfralist, þar um einatt þjóðin les; það nam reina Móises.

19. Töfra konan Endor í, ei er von að gleimist því, eins má ríma á reitinn þann, ramann Símon galdra mann.

20. Meir um galið galdra þar, greinir tala Ritningar, en þau brögð við æðri trú, af eru lögð að mestu nú.

21. Það og skreitni eingin er, illa breitni tamdi sjer, þjóðin trillt við galdra gróm, grimm og villt af heiðindóm.

22. Ykjur vitum allmargar, eru í ritum fornaldar enn hins vegar eins á statt, það ótrúlega margt er satt.

23. Þar um fleira þarf ei tjá, þjóð vill heyra nú hvað sá, ungi maður abls með þol, orðahraður svarar Kol.

24. Hetju líki Hrómundur, Háloga ríkis konungur, elda rírir — þolla þunds, þessum stýrir fákum hlunns.

25. Döglingur við dreira hrun, dírastur þjer fangi mun, fól við aldrei fundum slíkt, er fleigir skjalda bauð þvílíkt.

26. Jeg hans arfi el þann grun, að óþarfi sá þig mun, skamma lífið skilja við, ef skjóma drífu reynið þið.

27. Seig þú hrafn svart heljar svín, hvurt er nafn og maktin þín, Kolur heit' jeg hrikin tjer, hvergi veit jeg jafnan mjer.

28. Eru merkin ekki fá, afreks verkin mín
að tjá, Garða veldi ná því nam, nýlega felldi'
jeg Týrus gram.

29. Sem Hrómundur heira vann, hyrju kund-
ur deiddi þann er of þjóðir orku bar, og fóst-
bróður Herrauðar.

30 Svo við risan tiggi tjer, tšðin slisa byrj-
ist þjer, hvar þú stælir þundar þröst, þau um-
mæli standi föst.

31. Börvum hringa mein sje misst, mis-
sýnging og töfra list, öll skal numinn eins
frá þjer; aulinn brumi trúðu mjer.

32 Fleiri áhríns orðin ströng öðling þá með
krapti söng, risan óa við því vann, varma sló
þá út um hann.

33. Síðan friði sviptu þar, sig að liði beggja
var, hjörs í skæðan hríðar-bil, helja læðast
fór um þil.

34. Heldur trosnar hlífín grá, hausar losna
búkum frá, hvar við unda elfan rauð, á dró-
munda vöngum sauð.

35. Voru stærri hnísu hvamms, hálfu færri
jórar grams, menn til krafði kífs ó seinn, Kol-
ur hafði þrjá um einn.

36. Þá var óþ og eggjan hörð, ei af hópi beggja spörð, blikaði — sala Sigmundar, sól — á vala brautum þar.

37. Heljar önn ei færði frið, fjell þá hrönn-um beggja lið, búka hráu hrönnin fal, hroðin láu skip ótal.

38. Hilmir skálma herti jel, hildar-sálma kvað svo vel, að hrika-lið við högg ómjúk, hrundi niður líkt og sjúk.

39. Grams son fróna fylgdi vörð, fór sem ljón í sauðahjörð, kaudum anda elti trá, engin standast feðga má.

40. Niður kynja kvistar lið, Kolur skynjar mannfallið, að stál-gráum hilmirs her, hamað-ist þá og bræðurnir.

41. Gekk svo lengi greira þrá, gilfa mengi fallið lá, hrikar smurðu hlífa-tröll, hroðin urðu skipin öll.

42. Enn þó hari hjörs við dans, hjelt og rari mögur hans, — öld þó móðug missti fjör — megin þjóð á sínum knör.

43. Öllu megin öld ósmá, öðlings fleygið rjeðist á, vondar hittu viðtökur, vel er styttu kvöldvökur.

44. Í þeirri svipan Kolur knár, kongs á skípið hlýfa fárr, gekk með eigin ýta fans, öðrumegin bræður hans.

45. Trölldóm skaptir týndu ró, töfrakrapti sneiddir þó, ramir gættu grimundar þols, gramur mætti bræðrum Kols.

46. Móti báðum hristi hjör, hilmir láða kenni við dör, hamaður æddi hárs með glóð, en hlýrar klæddust jötunmóð.

47. Heldur særast vísir vann, vomar ærast kringum hann, í þeim braut hann bein ósmá, bits ei naut á skrokka þá.

48. Brotnir armar ekki þá, arga barma stoðað fá, undan höggum Hrómundar, hlupu snöggvast þeir í mar.

49. Hrepptu svefn í söltum leir, sagan nefnið þá ei meir, það fór betur þá ei rak, þó um getur Kroppinbak.

50. Meðan gramur greirs í þrá, gaura lamað hafði þá, hugaður við hjörfa-rót, Herfinnur gekk Koli mót.

51. Af risans höggum hara son hafði á snöggum dauða von, svo nam haga sóknum þó, sjerhúrt lag hann af sjer bjó.

52. Risann fundar fimleik þann, frekt þó
burða neita vaun, særði' ei heldur svelnir
par, sigtýrs eldur gramsonar.

53. Leiðdist þófið þussa kund, því vill prófa
sterka mund, kastaði greipum kvernbyt frá,
kongsson hleypur bráðast á.

54. Upp nam vega vísis bnr, voðalega harð-
fengur, lund að beigði lasta sið, úr lopti
fleygði' á höfudið.

55. Öðlingsson í óvit leið, aulinn honum
vildi deyð skjótan fá og skjóman þreif, að
skera frá önum hjarnarkleyf.

56. Það var sömu svipan í, sem að lömuð
hrekka þý, höggum undan Hrómundar, blupu
af sunda-jór í mar.

57. Hilmir lítur hnfginn kund, bryggðin
býtur grimma lund, Koli veður aptan að, unda
meður reiddan nað.

58. Stýrir beyma hraustur hjó höndum tveim,
og lítt af dróg, hrikans þvera hrygginn á,
heldr en glerið beit ei þá.

59. Tví brotnaði tyrtingur, tröllhamaði ber-
serkur, snýst að tyggja mettur móð, meður
yggjar kinnta glóð.

60. Höggið undir Hrómundur hljóp, en stundi víkingur, nær aflströngum hara þar, hnúa töngum spenntur var.

61. Sú ei lengi svipting stóð, sjóli slengdi trilltum skjóð eins og rakka ringluðum, rjett á hnakkan aflöngum.

62. Kolur vildi komast á fót, kreisti milding fast að þrjót, hrufaður um höfudið. Herfinnur þá raknar við.

63. Svo við kundinn sjóli kvað, sannlega mundi' jeg kjósa það, vits ef náir vænum feng, vildir fá mjer nýan streng.

64. Þetta vinnur þengils bur, þó að sinni ringlaður, hari mælir harðskiptinn hengjum þrælinn arfi minn.

65. Svo rúm snara Kols, um keyrð kverk þá var, og fast að reyrð, sinn í enda hjelt þá hvern, og hart um venda bak á sjer.

66. Kolur tók að kirkjast þá, kongssyni jók það föll ósmá, en harðfengur við hjörfa-sarg, Hrómundur sat eins og bjarg.

67. Þussans fjörbrot þeyi smá, þengils knör svo lamað fá, að ei varð sjófsær eptir það, urnir bjó sig heiman að.

68. Brenndu drengir Kol með knör, kongur mengi bauð þá fjör, lið allt gekk þá hans á hönd, hrúgum fjekk sá orma-strönd.

69. Herfang undra fólk og fley, fyrðar mundu þvílíkt ei, sem stórhæfa sjóla þeim, sigur og gæfa færðu heim.

70. Lyptir sprota lætur þann leysa flota gjörvallann, mettur seym þá stríð var stytt, stýrði heim í ríki sitt.

71. Feðgar sátu fyrst um kyrrt, ferð svo mátar sagan styrt, Garða-ríkja greina spil greiðast víkja hlýtur til.

72. Við kongdómi Trana tók, tign og sómi veldið jók, stýrði lýð og löndum þar, lofnin fríða guðvesjar.

73. Nokkuð skrýtið vitnast vann, víf dálítið smásamann, undir belti þykknað þá, það framm hjelt svo mun á sá.

74. Margrætt var um maga-hnjúk, mærin þar til hríða sjúk, loksins fæddi ljótan bur, lýð sem hræddi biksvartur.

75. Gamla Kol var kenndur þá krakki svola-legur sá, mengið bað hann hylti hel, henni það ei líkar vel.

76. Kolur nefndist krappi hann kosta fremd er nauma fann, óma röðuls apaldur, ei varð föðurbetringur.

77. Þegar sá var þrevetur, þeygi smái risa-bur, trega svipt og töfra - fans Trana giptist móðir hans.

78. Son Hrómundar Herfinnur hringagrund var fastnaður, mána sýkja gnægð að gekk Garðaríkja kongdóm sjekk.

79. Ástin græddi gæfu von, gilfa fæddi Trana son, Framarr ljetu heita hann, hyggjusetur gleðjast vann.

80. Ærið fríður ásýndar, eins af lýðum þroska bar, hreysti-slingur hjörs við þrá, hans jafningi fannst ei þá.

81. Vinsæll, þægur virðum hjá, varð nafn-frægur kappi sá, en karga lund og klækja-fans, Kolur stundar bróðir hans.

82. Upp ólust við íþróttir, ólíkustu frænd-urnir; Framar öllu frægri var, frekum trölldóm Kolssonar.

83. Þegar hjeldu í hernað þeir hnikars elda runnar tveir, áttu' ei lundar saman sið, sverða fundar hríðar við.

84. Illýrar skildu hernað sinn, hrekkja fyllti vomurinn, Kolur brátt um hnísu hlað, hafs til átta um suður trað.

85. Jók ólinan járna dans, jötna kyn og trölla fans, valdi sjer um veðra-kór, vondsku ber því trillast fór.

86. Aldrei kom að Garða grund, gramur voma flár í lund, sinnti betur sverða þrá, sumur og vetur úti lá.

87. Ýmsum gat hann aukið kíf, ætíð sat um Framars líf, en þegar fundur þeirra var, þengils kundur af honum bar.

88. Sízt þó fylgði sönn umbót, samtei vlidi drepa þrjót; flaug háreist um frón og mar, fregn af hreysti gramsonar.

89. Gram rjeð vinna gótz og lönd, gæddur linna fagri strönd, varg ólatur hressing hjó, heima sat á vetrum þó.

90. Eitt sinn hann sem optar þá, ýgultanna voga brá, hernað í með fyrða fans, fyrst um hlýu vortímans.

91. Hann má vigra herða sköll, hann má sigra menn og tröll fyrir mjer; því lúalig letin er að svæfa mig.

4. Ríma.

Mansöngurinn.

1. Næturstundin lætur lund, lífsins værdum sinna, vísdóms háa hugmynd þá, helst mun kyrðin finna.

2. Skvaldur, mas og vinnu-vas, værdin nær af tekur, margt kann þá að mega sjá, er minni og sansa vekur.

3. Svo fór nú að sólbjört frú, sókti að mjer í hvílu, fögur sýn hún Músa mín, mirkra lypti skílu.

4. Frjett' jeg sprund hvurt svæðissund sjórinna, fjöll og grundir, hvurt allt sje, frá upphafi, eins og nú um stundir.

5. Svaraði snót með hýrleg hót: hugur enginn skilur umbrot hörd, á okkar jörð, sem árafjöldinn hylur.

6. Umbreyting, sú ekki ring, af eldi, sjó og vötnum, trúleg sízt mun verða víst, vorra tíða skötnum.

7. Fjallaskörð og hraunin höið, hryggir og gilin stóru, jöklar, gjár og ótal ár, ekki forðum vóru.

8. Eldhöf stór og einnig sjór, í yðrum jarðar blindum, hittast vann og fyrir sjer fann feykn af lopti og vindum.

9. Gjörði um allt hið súra salt, þá sameinaðist hinu, ólgadi, saud og ógnir bauð, afli með ólinu.

10. Ytði jörð við ósköp hörð, af gangboga fyrsta, hófust fjöl, þó hrafótt öll; hörmudu prýði missta.

11. Sprakk í sundur grjót og grund, geysi hristing víður, dresvarps — þá svo — drós ó smá, dalaði víða niður.

12. Eldhöf ströng sjer gjörðu göng, gil og dali að mynda, beljaði, saud hur renna rauð, og reystu fjalla tinda.

13. Bættist þá þar ofan á, ógnir vatnsflóðanna, hvar við dulin hafi hulin, hárs varð bauga nanna.

14. Mirkur og flóð svo földu lóð, feykna langar tíðir, unz við þjót sem leðja ljót, lyptist upp um sfðir.

15. Stormur sá, er steypmist á storð í fæðingunni, ofsalegt með aflið frekt, orkan nefnast kunni.

16. Veðrin hörð svo hristu jörð, að höfin myndast fóru, því leðjan grófst, en leirinn skófst, lyptust fjöllin stóru.

17. Enginn mann um Orkan þann, orð eða þanka smíðar, slíkur einn gafot og svo neinn aldrei fyrr nje sfðar.

18. Almættið þá verkan við, vötn og lönd að skyldi, hnattar skeið svo lagði leið, að lögum þýngðar fylgði.

19. Saman rann og festu fann, frumefnanna hagar, þróttar smár í þúsund ár, það var hinn fyrsti dagur.

20. Af óþekktum efnum frekt, úr þeim fyrra heimi, málma fjöld hin yngri öld, ynni er hulin geymi

21. Eldurinn það fjekk umskapað, allt við fjöldann tíða, eins gullsand og surtarbrand, er sjezt í fjöllum víða.

22. Mannkyn eitt var ekki neitt, auðs þá forgekk rúna, um það bil eða áður til, eins og það er núna.

23. Umbrot hörd hin yngri jöið allmörg hreppti síðar, hvar um fá skalt keyra þá, hróður nærsta smíðar.

24. Austraskeið, þar áður beið, er hann Framar lagði, hernað í, á hvala bý hlífa gyrtur flagði.

25. Happa nægð svo hlaut og frægð, hjör þá gól á röndum, drakons ey, sem fólk og fley fjekk af ýmsum löndum.

26. Allstaðar, það orðtak var, ósigrandi mundi, margur kappi hjelt það happ, hilmirs þjóna kundi.

27. Sumarið allt, um Eystrasalt aflaði fjár með brandi, að hausti þó, af hnfsu-mó hjelt að Gautalandi.

28. Höfnum náðu hermt við láð, hestar

byrtings - túna, gengu' á landið gyrtir brand,
grábaks runnar dúna.

29. Reysti tjöld hin trausta öld, tyggja nærri
garði, blikuðu jós og leypur sjós, lofðung
þar á starði.

30. Valdi hjet, sá löngum ljét laufann skipta
röndum, hans var frægð og hreysti nægð, haf-
in ofar löndum.

31. Tólf af drótt, bað tyggi fljótt tjalda
finna mengi, og vita fá, hvurr úðar — á — ess-
in, föst við strengi.

32. Og ef sá vill hernað há, honum skuluð
kynna, vjer með brand, að verja land, vogum
þá að finna.

33. Enn ef frið, og sóma sið, sá vill held-
ur kjósa, bjóðið heim, með sveit og seym
sendir óma ljósa.

34. Friðar kjör, með sóma svör, sendir bragn-
ar fengu, heim því greiðast lögðu leið, lofð-
ung fyrir gengu.

35. Þegar veit, hvurr þar með sveit þeng-
ill komin mundi, furðar hann og fagna vann
frægum hara kundi.

36. Kongs í sal, með kappa val kveðju

Framarr vekur, veizlu neyt og vínin heit, virða gleðja tekur.

37. Framarr kvað, mig fýsir að fá hjer dvöl í vetur, það skal vera, þengill tjer: þjer ef líkar beitur.

38. Öðlings fljóð var artar góð, ömun geðs að varna, áttu þau, við ástar-spaug, eina dóttir barna.

39. Afbragðs fríð, var auðarhlíð, Ingibjörg að nafni, listum gædd og láni klædd, ljúf í mennta safni.

40. Höll í tyggja falda frygg, fögur tífum dvaldi, en lofðungs nið, að hægri hlið, hafði gramur Valdi.

41. Einhvurn dag, sem yndishag, öld í sal man þyggja, hilmirsson, í hamingju von, hóf svo mál við tyggja:

42. Yðar jóð, það eina fljóð, ást mjer kveik-ir megna og hef' því lyst, að heyra fyrst, hvurju munduð gegna?

43. Ef salaði blíða, hrínga hlýð, að hilmí Gauta láða og fengi snót. með hefðar hót, hefði flest til náða.

44. Sjóli tjer: það auðsætt er, öðlings frægi

niður, engum vilda'g hrínga hildi, heldur gefa en yður.

45. Er því ver, það ekki fer eftir mínum vilja, herma má jeg hreint þar frá, hringa er föstnuð þilja.

46. Sturlögur — sem — starfsamur, stundar hreysti sanna, gekk á bólm fyrir bauga-bólm, og banaði trylltum glanna.

47. Einvíg bauð, sá elfði nauð, ef ei snótar fengi, var ei neinn, það vogaði einn vors af ríkis mengi.

48. Kolur hjet, sá kappinn ljet krjúpa hels að ynni, þeim var hreint, en hvergi leynt, heitið dóttur minni.

49. Brúðkaups öl og veizlu völ, virðar fá að kanna, votrar tíð, þá styttr stríð, Sturlögur vitjar svanna.

50. Sló í þögn, við þessa sögn, þengils frægum kundi, nærri sjer sem honum hjer höggvið þykja mundi.

51. Hóf svo tal við hölda val, hefndar þarf að leyta, ella jeg á engan veg ærlegur skal heita.

52. Hverjum finna sóma sinn, sýna daga

bæri, skyldur mjer, var málma grjer, mjög þó leiður væri.

53. Sturlögi býð jeg branda hryð, benja gyrtum flagði, einvígs til í branda bil buðlung fátt til lagði.

54. Eptir það, frá öðlings stað, ýta Framar sendi Sturlögs til í stála bil, að stefna hjörfa bendi.

55. Andsvör fljót, gaf sendri sjót, sækir hafnar brýma, Framar við í fleina klið, fús er jeg að stýma.

56. Jeg kem glaður óbindraður, á tilsettum degi, hólminn á, þar hníginn lá, brykinn Kolur fegi.

57. Hjet Vefreya hrínga ey, hygginn geðs um slóðir, samt margfróð og sínum góð, sú var Sturlögs móðir.

58. Eptir tal, við ýta val, örfa baldur svinni, erindið greint þá hermdi hreint, henni móður sinni.

59. Grund kvað seyma, sit þú heima, og sæktu' ei hjörfa messu, stríddu ei við þann stillirs nið, Sturlögur neytar þessu.

60. Hún þá tjer, ef hugsar þjer hilmis fella

niðja, eitthvað má, þig annað þá, enn eintómt
kappið styðja.

61. Vísis bur, er vopnfimur, vanur hjörfa-
sköllum, furðu snar um frón og mar, frægri
kempum öllum.

62. Aldrei þú, munt eins og nú, orku reynd-
ur verða, þó að dug og hermannshug, hafyrðu
allt samferða.

63. Skyrtuna góðu — glansa móðu geym-
ir, — skaltu nýta, hjörs á fund, við hara-
kund, hana járn ei býta.

64. Mitt er verk á mætum serk, mundu' jeg
gaf þjer hana. örgum Kol með orku þol, áð-
ur en veittir bana.

65. Sú kom tíð að hrotta hríð, hetjur áttu
kanna, Sturlögs til með tryggða skil, talaði
bauga - nanna.

66. Væn áhöld, sem hjálm og skjöld, hafðu
og brynju sterka, bezta sverð og flest í ferð,
föng til hildarverka.

67. Höndum fór, um hjörfa - þór, hefðar
svanni ríkur, hneit þar við, tjer lún þá lið,
hnjesins vinstra stríkur.

68. Hetjan rökk, á hestinn stökk, hólms að

flöt um grundir, vakurt rann og Framar fann fögrum vopnum undir

69. Kveðja stutt, var köld framflutt, kvurr þar vísar öðrum heljar til, en hrugnis þil, hlýfa börðu nöðrum.

70. Valdi sjóli, veiga sól, og valið borgarmengi, stóð á múr að stála skúr stærstann litið fengi.

71. Mjög við brá, það mátti sjá, mildings kundar vinum, að Sturlögur var, á stöðli þar stór sem tröll hjá hinum.

72. Börðust fast, en brandur gnast, blinds í tjalda vöðum, hjálmar sprungu, högg á sungu hrugners ylja gnoðum.

73. Buðlung tjer: þá seggja sjer, sverðin brynjur fegra, engin fá mun öld að sjá, einvíg hermannlegra.

74. Hetjur þær, á hólmi tvær, hjuggu, sóktu, vörðust eins og ljón, fyrir ýta sjón, allt að kveldi börðust.

75. Dymman vildi, að hættu hyldi, hraustir brjótar fleyna, hvurugur und, við harðann fund, hafði fengið neina.

76. Morgun stund þá bregður blund, brynj-

aðir kappar hjeldu hólmin á, og högg ósmá, hvur þar öðrum seldu.

77. Þenna dag; við darra jag, dugnað sýna vildu, eins og fyrr þeir ósárir, enn að kveldi skyldu.

78. Furðaði drótt, á þeirra þrótt, þó skuli mennskir vera, ósýnt var, hvur öðrum þar af muni síðast bera.

79. Skugga tíð þá leið frá lýð, en lýsti morgun skýma, hittust ólmir enn á hólmi, ýtar þriðja tíma.

80. Framarr tjer við fleyna grjer, finnst mjer betur hljóma, tökum sátt og bindum brátt bræðralag með sóma.

81. Sturlögur tjer, það auðheyrt er, að mig núna dárir, meðan sterk við styrjar verk, stöndum hreint ósárir.

82. Eptir það, svo aftalað, otuðu hlífa flögðum, hreysti geði mesta með og miklum víga-brögðum.

83. Svo var hörð af hetjum gjörð hríðin unda gýga, engin sjá nam annað þá, en þeir mundu hníga.

84. Ekkert sár, við sóknar fár, sóma hetjur

báru, en Sturlögs hlýfar hörku stýfar, högg-
ar sundur váru.

85. Öll herklæði hrundu á svæði hrings, af
nýta runni, skaðast — nei — því skjóminn
ei, skyrtuna býta kunni.

86. Framarr högg í fleina dög, fjekk af krapti
megnum, skjóminn breiði skarpur; sneyð skjöld-
inn niður í gegnum.

87. Hilmirs son í hefndar von, hjörinn þunga
reiddi orku með, og utan knjeð, á Sturlögi
sneyddi.

88. Hjer af sár og hylðar tár, hetjan mátti
kanna, hvíldust þá við hrotta þrá, hugdjarf-
astir manna.

89. Suðra-knör, hin sömu kjör, sjer nú kýs
að hafa, því skal traust í þagnar naust, þann
um tíma hafa.

5. Ríma.

Mansöngurinn.

1. Aptur hlýt jeg Hleiðólfs ýta karfa, fram á
galdurs grunn miðinn, þó glymji kaldi nátt
vakinn.

2. Sleppum því, þar slóðin dýa ljóma, kom-in er Músa kvennkvalið, kennslu fús og staldr-ar við.

3. Þar til orða, þiljan borða tekur, ekki ring, er allmörg gjörð, umbreyting á vorri jörð.

4. Afmyrdun af ógnar bruna köldu, á henni skadann auka vann, eptir það hún saman rann.

5. Nóa tíða nauða stríða flóðið, olli meiri umskipta, og svo fleiri breytinga.

6. En menn skilja, eða vilja trúá, samt má vita satt það er, þó sjáist ritað minnst á kver.

7. Vötn, höf, sund og voldugar grundar elfur, af jarðhristing, eldgosum urðu fyrst að stór-flóðum.

8. Dauðahafið helzt um skrafa bæri, sem hef-ur vakið sagna fans¹, við suður takmörk Júðalands.

9. Þar um kring, sem því nær hringur standa, undra klettar all háir, eins og settir múrvegir.

10. Sökk þar niður neðzt í yður foldar, hels og dýkis huldu krár, heilt kongsríki og borg-ir þrjár.

11. Blómleg hjeröð höfðu verið forðum, sem nú dauða sjórin er, sældar auð ei nokkurn ber.

12. Fljótið Jórdan fellur í stórsjó þenna, úr þó sitra engin þar, er menn vita neinstaðar.

¹) Dauða hafið, 12 mílur á breidd og lengd, úr því rennur enginn ós, en í það rennur þó fljótið Jórdan.

13. Til bar þetta, það jeg rjettast meina, aukið trega auðnu þrots, ofarlega á dögum Lots ¹.

14. Eldgos harðast og svo jarðar bristing, þessa stóru breyting bar, að brúna - ljórum veraldar.

15. Um sömu mundir sem þau undur skedu, mun ei vafi margflókin, að myndast lögurinn ².

16. Á sama tíma týrar brýna móðu, litu Danalöndin frið, lypt úr svana björtu hlýð.

17. Fyrst þá sáust Svíum frá uppskotin, furðadi alla svoddan sjón, Sælund kalla náðu frón.

18. Allt um gjörði okkar jörð hinn stóri, kynja nauða krapt aukinn, Kristí dauða jarð-skjálftinn.

19. Hann var stærri, en höldar nærri geta, hnöttinn allan inntók sá, eins að kalla lönd og sjá.

20. Undur slík þú efnis rík mátt kalla. þar um báðir Tasítus, trúlega skráðu og Plíníus.

¹) Og í þeim stóru eldgosum komet Lot einu af með tveimur dætrum sínum, þegar það hella ríki sökk miður og 3 eða 4 borgir.

²) Lögurinn mikill landsjór í Svíaríki, en fornsögur Svía segja, að um það leyti hafi skotið upp Danmörku, er þeir kölluðu þá Sælund.

21. Norðurálfan, eins á reiði skjálfi ljek
þá öll sem lesa má, leið hún spjöllin ekki
smá.

22. Þar um fleira þjer í eyra sálar, mjer ei
líst að ausa inn, allra sízt í þetta sinn.

23. Fengur óma fjell og róman líka, þar
sem nettast natð lúnar, niður settust hetj-
urnar.

24. Þreyta bæði þeim og mæði bægði, hild-
ar ala harðann slag, hófu að tala' um bræðra
lag.

25. Sem nú þegar, sáttgjarnlega ræddu, vagn
þar bráðast að þeim ók, og þá báða með sjer
tók.

26. Áframm dregin að Vefreyju sölum, flutt-
ar vóru hetjur heim, hún og stórum fagnar
þeim.

27. Hressing þáðu, hvíldar náðu kjörum,
síðan bundu bræðra lag, bezt við undu sæld-
ar hag.

28. Þegar til var tíð á þili vagna, hófa-
karfa hleypa skeið, hilmirs arfi burtu reið.

29. Sturlögur fylgdi stála gildum njóti, tyggja Valda til hallar, tjáðu haldnar sættirnar.

30. Slíku fagna fylkir bragna mundi, en stálagrjer hinn starfsami, Sturlögur er frá sögunni.

31. Nokkru síðar sefrings hlýða gefni, Ingibjörgu Framarr fjekk, fremdin mörg að höndum gjekk.

32. Svo þar eptir sorgir heptu gleði, konungs Valda fagra fljóð, fetaði kalda bana slóð.

33. Harmaði tyggi tára fryggjar selju, þar til njóla bjarnar blá, brúna sólum ljetti frá.

34. Hulin týjum hernað í þá vildi, Framarr ota fylum trjes, fram á vota geddu nes.

35. Sviptur yndi sjóli lyndis hreldur, fylkirs arfa frægum þá, fylgdi karfa brautir á.

36. Fjelag bundu, flýkur undu' að húnum og hvar vigur verjur skar, vunnu sigur allstaðar.

37. Að liðnu sumri lögðu af humra mýri, öldu rokkum undir tog, inn á nokkurn skerja vog.

38. Herinn þáði hvíld og náða tíðir, þar til dellingsarfinn óð, yfir velli' og hvala slóð.

39. Skammt var sól, frá sýla bóli farin, er menn sáu fimmtán fley, flana þá að herjans mey.

40. Borða frekur flaut þar dreki meður, víða gilltur áfram óð, á honum trylltur risi stóð.

41. Heljarligur hár og dygur líka, ekki bjartur ásýndar, æði margt af lýtum bar.

42. Trölla lýður trönur víðis færði, áls af leiðum alvotar, inn að skeiðum gramsonar.

43. Hljóði grimmu og hrópi dymmu meður, risinn spyr hvurr rjeði þar, rossum fyrir skervallar.

44. Framar svarar fóli garalegu, vígs til þrauta venur her, Valdi Gauta kongur hjer.

45. Seig þú hrykinn hingað vikinn ljóti, dælu hrafni ötull á, ætt og nafni þínu frá.

46. Hvaðan að þig hafs um traðir bláar, hingað bar á hafnir inn, hjer til svarar jötuninn.

47. Sá hjet Kolur sá ljet holund míga, kífs á akur krók vaxinn, Kroppinbakur faðir minn.

48. Í Mundufjöllum, mestu tröllum stærri,

hellir byggir móðir mín, mjer alldygg í ráð-
um sín.

49. Að Framari leyta um lúðu reita fer
jég Herfinns arfa honum víst hefndir þarf að
spara sízt.

50. Niður á honum, helst er von að komi,
föður og bróður bana sök, að blundi móður
hels í vök.

51. Sóti heiti' jeg sjót það veit fullabli,
hetjur allar hraðast minn hreysti snjalla mann-
dóminn.

52. Hetjan ynnir, hjer munu linna ferðir,
fól þitt skal ei sæla mig, Framar talar nú
við þig.

53. Sóti aptur sverða rapti gegndi, Hólm á
skora hlýt jeg þig, hafirðu þor að líta mig.

54. Framarr tjer, það falli sjer og betur,
með því spörum mengið þá, meðan förum hólm-
inn á.

55. Að svo mæltu, meðan stæltu sinni, gengu
ránar gyltum frá, glampaði mána tvíblinds á.

56. Við það staldra vinir ga'dr: föðurs
meðan undir fætur fá, feldinn grundu breidd-
ann á.

57. Til ólukku, teigði hrukkur Sóti, hvar við bakið beygði þó, bar eitt nakið sax í kló.

58. Neðan undir, öðlings kundar brynju, bófinn lagði beint á snið, benja flagði gegnum kvið.

59. Stálið bjarta stóð í hjartarótum, Framarr bana fann þar sinn, fljóði grana roðnar kinn.

60. Fylkir sjer, að Framarr er þá hnýginn, hart við brá, við hlýfa grand, hetjan kná og stökk á land.

61. Vóð að Sóta Valdi fóta hraður, hinn bar undir hausinn þá, herjans tundur skall þar á.

62. Beit ei hót, á bein í Sóta kolli, en hvarma glerin hrukku á kinn, í hringa snjerist jötuninn.

63. Milding lagði mjaðma bragð á kauða, biltu hvar af hlaut ókyrr, heingdur var hann þar eptir.

64. Sóta sker þar síðan eru kölluð, einnig teit það öldin les, að það heiti Sóta nes.

65. Fley og auðinn eptir dauðann Sóta, linna braut sem hrikans her, hilmir Gauta tók að sjer.

66. Þar frá láði þá sem bráðast. — kyla gotar — óðu geddu djúp, gliggur stóð í mastra hjúp.

67. Tuttug' og fjórir fýlar kjóru láða, runnu skeið með brjóta brands, beina leið til Gautalands.

68. Setzt að láði, sjóli dádum þakinn, frægum lætur fremdin mörg, en Framarr grætur Ingibjörg.

69. Nokkru síðar syklings fríða dóttir, fæða mundi fríðann beym, fagnaði sprundið burði þeim.

70. Sá var álma sendir Hjálmar nefndur, Framars kundur fluttar þar, fjörs um stundir listirnar.

71. Hjá afa og móður mækja rjóður dvaldi, þroski krafði þess ósmár, þar til hafði fimmtán ár.

72. Hjálmars lýsing hölda fýsir vita, þá var fyrst hann fríðleik þar, fremst af kvistum sæglóðar.

73. Svo var fagur sunnu lagar viður, að öllum hugur hló við þá, hans göfugu mynd er sjá.

74. Hár og þrekinn, hyrðir dreka túna, afl af lýðum öllum bar, ekki síður farðu snar.

75. Lands af mengi mátti enginn jafnast, hjörs í nyða breggviðrum, Hjálmar við að íþróttum.

76. Viðmóts glaður, vel síðaður líka, hróðrar smíð og hörpu slátt, hann með prýði rækti þrátt.

77. Svo hugprúður, hárs var skrúða baldur, að Hjálmar sá Hug stóri, heitinn var að auk nafni.

78. Herma sögur hans á dögum væri, enginn segri, all meiri, alúðlegri og snarari.

79. Fimmtán ára freyju tára bjóður, hraustur fyrst í hernaði, hug og lystir prófði.

80. Hreysti slinga, hervíkinga felldi, og hvar sem vigur hafinn var, hafði sigur alltaðar.

81. Að Vindlandi voga þandi jóra, fór herskyldi' um frónið þar, fjellu' í hildi sveitirnar.

82. Þrjár sjóborgir, bráins torg og mengi, Hjálmar vann á Vindlandi, vals í hranna kafaldi.

83. Þaðan hjeldt á þrumu belti síðan, herfang með og harðfengt lið, há gól kveður dröfnin við.

84. Leyptur sjós og sigurbús nam gleðja,
Hugar stóra hjörfa týr, hljes og jórar fernir
þrír.

85. Undan gráði, að Garðaláði stýrði, beið
ei grand við geddu torg, gekk á land að höf-
uðborg.

86. Afí Hjálmar, hreti skálma tamur, fyr-
ir árum fjórum þá, fötur nár í haugi lá.

87. Stýrði ríki, storðin sýkja mána, sjö þó
tíu teldi senn Trana því hún lifði enn.

88. Drottning mundi dýrum kundar syni, fagna
nenna náms um ból, ný uppreнна þótti sól.

89. Nú það eina yndi meinar fljóði. ríki
herjað hennar var, hauðrið verja dugði' ei par.

90. Hjet Dúngaður hilmir skaða frægur, jag-
aði beyrna járns í þrá, Jötunheimum norð-
an frá.

91. Mennskum öllu meiri og tröllum stærri,
þengils fyltu feykna her, fjórtán trylltir ber-
serker.

92. Her drottningar hafði' á þingum geyra,
náms um vegi nauðbeygðan, niðurslegið gjör-
vallan.

93. Hjálmar bauðst, með herjans rauðum

eldi, fæstra líki, furðu snar, að friða ríki drottningar.

94. Sýnu liði síðan niður raðar, hugar stór í hrotta þrá, hressast fór hún Trana þá.

95. Áður enn Hjálmar hretið skálma byrjar, sinn í Trana sængur rann, sverða grana kalla vann.

96. Væn herklæði, hangdu gæða fögur, undir skýlum efstu þar, yfir hvílum drottningar.

97. Aldin snót við örfa brjót svo mælti: hetjan prúða hirtu þar, hildar skruða Týrusar,

98. Munu fáir mennskir á þeim halda, himni opnum undir má, önnur vopn ei betri fá.

99. Fylkir síðan, fjell í hríð val meyja, þau jeg geymdi og þjer nú sel, þó ei gleymdi að hírða vel.

100. Sig hertýjar, hetjan frígeðjaða, sýndist þreki svara lund, sverðið ljek í sterkri mund.

101. Hildar skruð nær hetju prúða vafði, ömmu sinni þýðar þá, þakkir ynnir hjarta frá.

102. Svo án biðar, sínu liði meður, Dúngaðs móti heldur her, hríðin spjóta dymma fer.

103. Hvíldir stundar, haukur þundar, móð-

ur, lýður skýma ljórum fjær, læðist gríma
hvörmum nær.

6. Ríma.

Mansöngurinn.

1. Elli daufum hressir hug, herjans staupa
lögur skær, líkt sem andinn fái flug, í fagurt
land, hvar yndið grær.

2. Þegar herjans horna skúr, hyggju tún ei
lífgar þar, þá er kraptur allur úr, ámu fylli
Gunnlaðar.

3. Það er að skilja, þegar ljóð, þulin lýsa
sögunum, og að fylgja falleg hljóð, fögrum
rímna brögnum.

4. Rímna var það helzt upphaf, að halda
sögnum betur við, og með róm sem Guð oss
gaf, að gleðja mengi dálítið.

5. Keisarar ljetu kveða ljóð, kongar, jarl-
ar hetjurnar, fleyrst þá hlýddi þeirra þjóð,
þar af spruttu sögurnar.

6. Öldum síðar sögunum, svo var aptur
breitt í ljóð, sem á háum hugmyndum, brósa
mörg að gáfna sjóð.

7. Þeir sem gátu lystum lýst, í hjóða smíði
margs konar, ei hafa verið allir sízt aula
grey og letingar.

8. Fjöldi klerka flutti þjóð, fagur myndað

rímna val, sýslu rekar löguðu ljóð, leikmenn þar til nær ótal.

9. Álitu það ójafnir, óðs við smíði runnar fleins, að misjafnt fljúga fuglarnir, syður skammt ei þágu eins.

10. Einn þó komist ærið skammt, upp frá jörð á móts við hinn, hvurr með nefi sinu samt sýngur, flöktir ófeyminn.

11. Skítur hvurr ei annan út, þó allir jafnt ei sýngi þar, rímur sínar róms af stút, raula fram sem skamtað var.

12. Ei þeir taka útlenzk lög, að æða með um himininn, því þeir eru æfir mjög, innlenda við tóninn sinn.

13. Himins fuglar heyrið nú, hjartanlega þess jeg bið, haldið stöðugt tryggð og trú, tónana ykkar gömlu við.

14. Þó ali fuglar tamdir tíft, tóna brúki útlenzka, og eptir þeirra skrafi skýtt, að skeita neitt um innlenda.

15. Útlendan þó óðar skamt, ístum galli Páfuglar, ykkar kvakið íslenzkt samt aldrei þagni Titlingar.

16. Látið ykkur ljúft og tamt, að ljóða og kveða rímna grei, hegrinn lasti sunðið samt, sjálfur ef hann kann það ei.

17. Hjalmar náði hasla völl, hilmí þeim er

stírði þjóð, hjer næst gullu hornin öll, hjör útmanar segga blóð.

18. Berserkirnir undan öld, æddu framm í jötunmóð, ítum Hjálmars æfi kvöld, ótal veittu týrs með glóð.

19. Halurin sjer að hrikar þeir, hans þar fella muni lið, að þeim fer og gildan geir, gaurnum fremsta rak í kvið.

20. Hinir allir ærðust þá, öskri með í kringum rekk, hart þeir skóku hjalta ljá, höggum samt hann varist fjekk.

21. Hjálmar líkur ljóni var, loddaranna í kvíjum þá, hausa klauf og höndurnar, hjör með kvistar búkum frá.

22. Þar um lengja þarf ei ljóð, þó að berðust hamramir, allir ljetu líf og blóð, loks fyrir honum berserkir.

23. Enn á meðan harður her, höggorustu skarpa jók, Hjálmars fólk því færra er fremur undan hopa tók.

24. Hjálmar sínu liði lið, lagði svo að duga vann, kjalars elda viði við, vakti að nýu bardagann.

25. Hann fram gjekk í hildar dans, hrilli-

legast mannsfall jók, öðlings her með öngvan stans, unnvörpum svo falla tók.

26. Einn af jötna braustum her, hljóp að tjöldum beina leið, filkir þar sem fyrir er, og fregnum sigurs eptir beið.

27. Í höfuð tjaldi hilmir sat, hafði að skemtun tafl og vín, hinn sem óður galað gat, gæta máttu kongur þín.

28. Her drottningar harður mjög, heljar velur mörgum beð, dæmir þjóðum dauðalög, drengur einn sem þeim er með.

29. Á stuttum tíma ólmur einn alla þína berserki hjó til bana hans ei neinn, held jeg valla líki sje.

30. Alla fellir okkar þjóð, engin stendur honum við, hvar hann bærir hníkars glóð, helið stendur galopið.

31. Hvílik ókjör hilmir tjer, hefur þú að segja frá, jeg skal þessum geira grjer grimma hefnd og dauðan fá.

32. Sig hertýar sjóli snart, svo til æðir bardagans mummung skók í mundum hart, margur hræddist aðgang hans.

33. Grimmer felldi gauta her, gilfi meður

sáraljá. Hjálmar fór að hraða sjer, hann er ljóð falla sá.

34. Hittust þeir við hildar stekk, hjörinn keirði Dúngaður, affi með að mætum rekk, mjög af bræði þungaður.

35. Hlífur mættu höggi því, hvergi meiddust plöggin sterk, fljótt upp reiddi geirs í gní, gínars loga kempan merk.

36. Blóðs til mænir bæsinga egg, buðlungs armin steiptist á, sneið í sundur vala vegg, við albogan hægri þá.

37. Sverð á foldu hraut með hönd, hilmir gríða biðja fer, og lagði sig með lífi' og önd ljúft á vald þeim frægðir ber.

38. Hjálmar gefur hilmi líf, hann að tjöldum fluttur var, það nam sesa sóknar kíf, sverð í smugu skeiðarnar.

39. Lofuðu jötnar aptur á, aldrei herja garða sveit, þaðan hraktir hjeldu frá, en Hjálmar tók þar linna reit.

40. Svo eru jötnar sögunni frá, sína Hjálmar taldi drótt, hans af mengi Helftin lá, hroðin bæði lífi' og þrótt.

41. Svo til borgar Hjálmar hjelt, honum

Trana fagna vann, sigur hljóm og hrósið hvelld,
heira mátti' um sjerhvern rann.

42. Þakkar frelsi lífs og lands, laufa þundi
týinn snót, borgir fim og gangis glans, gaf
honum rjett í þökkabót

43. var svo þar um veturinn, virðing með
og fögnuði, heimti saman herinn sinn, hjer
næst þegar voraði.

44. Bjóst að kanna birtings völl, blinda í
veðra köldu þrá, maktar háa menja þöll, mál
við Hjálmar vakti þá.

45. Garða ríki vil jeg víst, við þú takir nú
af mjer, þinn sem arsur', ei mjer lýst, að
það gangi' úr hendi þjer.

46. Hjálmar aptur ansa fer, aldurs hárrí
bauga nó, Gautaríkis jeg til er, aungvu síður
borinn þó.

47. Þessu geng jeg ekki að, enn ert þú til
stjórnar fær? síðan skyldu þau við það, þrumu
beltis jadri nær.

48. Svo er Trana sögunni frá, sjálfsagt nú
fyrir löngu dauð. En Hjálmar beytti hafid á
hestum kila brands í nauð.

49. Þar sem Hjálmars hrana sól, hárs í

muggu skína ljét, sigur hlaut og bráins ból,
barst hans lof um dýra flet.

50. Hjelt á Púl með hersveitir, harðir þóttu
Pólinar, aldrei hafði hann fundið fyrr, frækna-
ari þjóð til hernaðar.

51. Tíu háði hrotta jel, Hjálmar þar um
sumarið, gysti meir en helftin hel, hans eð
frækna Gauta lið.

52. Ætíð sigur hafði hann, hríð þó væri
geira dymm, og að lyktum líka vann lands af
mengi borgir fim.

53. Um haustið ljetti hernaði, hesta spanar
kalda lóns, hlaðna dýru herfangi, heim á leið
til Gauta fróns.

54. Uður þandi ginið grátt, gusaði hefring
froðonum, jötuns andi hvæsti hátt, herti gúl á
voðonum.

55. Tónuðu strengir, tístu hjól, trönur súða
hratt fram bar, vel og lengi hljes á hól, hrygg-
inn skáru sæmeyjar.

56. Fílum kýla ferð var á, froðan sauð á
brjóstonum, bólmar sýla bólgin þá, bylgjan
gnauð á hóstonum.

57. Styttist leið um steinbíts dal, stelkir ára

frí við tjón, fluttu auð og ýta val, inn á höfn
við Gauta frón.

58. Átján saman flóða fil, festi Hjálmar þar
við sand, og hjelt sem snarast hallar til, hann
þá keminn var á land.

59. Fagnaðar varð fundur stór, frægðar sög-
ur heyrðust þar, kynja tje af kólgu jór, kongs
til sala borið var.

60. Afa með og móðir bjó, mækja týr um
veturinn, fögnuð við og virðing þó, veðra gali
jötuninn.

61. Svasuðar þá blíða brún, blóminn lífgar
fölnuðu, Hjálmar fram á hnísu tún hjelt með
lið í víkingu.

62. Hvergi framdi brotta lret, hauðri á um
sumar það, heldur sjónum sýngja ljet, sigur-
messu tyrfings blað.

63. Hvar sem auðuns elda bör otaði skess-
um holundar, misstu' auð en felldu fjör, fyr-
ir honum víkingar.

64. Eignast hafði geira grjer, gripa val og
örma strönd, fýla trjes og feykna her, frægð
hans barst um sjó og lönd.

65. Af nam láta orustum, Eyrar - þegar

kom á - sund, snemma' um haustið hlunnjórum, Hjálmar beytti' að Svía grund.

66. Svíarski rjedi þá, ræsir sá er Yngi hjet, frægðar makt og hefðin há, hans út barst um dýra flet.

67. Hilmir bíður Hjálmari hallar til, með lið af gnoð, hann við stórt ei staldraði, stólkonungs að þiggja boð.

68. Ilvergi sparði hilmirs makt, hetjum vel að taka mót, vantaði engva veraldar prakt, veizlu snið og kærleiks hót.

69. Heyra mátti gleði glaum, gjöfum sumir hrósudu, flestir horna hylja straum, hirtu svo þeir glöðnuðu.

70. Hjálmar fús að rífa rönd, rausnar þáði virðingar, gylfa svenskum gekk á hönd og gjörðist láða vörður þar.

71. Hetjan varði hilmirs land, hart nær eyddi víkingum, blinds í hríðum bauð ei grand, bænda þjóð nje kaupmönnum.

72. Elskuðu Hjálmar lýðir lands, langt yfir rökurn annan beym, vildu fleirstir vinskapi hans, virða meir en gull og seym.

73. Einu sinni súða mar synda lætur hauðri

að, hundrað manns á honum var, hans vóru beztu kappar það.

74. Tólf með sveina gekk á grund, glæstan skjöld og rómu tól, fjekk sjer hvíld í fögrum lund, fagurt skeyn þá morgun sól.

75. Gullna hörpu hóf að slá, hvar til nýan samdi óð, lystug kvæði ljek og smá, lofðungs Svía gjörð um jóð.

76. Látum rekknum ljóðaspjall, líka hörpu skemta fyrst, sagan brúkar sitt að kall, svo að esnið fram teigist.

77. Á þeim tíma til hjá þjóð, tjáð er væri Nadd - Oddur kempa frægst, um lög og lóð, Loðinkinna Gríms var bur.

78. Hans er frægðin uppienn, öllum fremri víkingum, engvir sigrá mennskir menn máttu hann á valþingum.

79. Víða fór um veðra ból, var honum sagt af Hjálmari, að enginn frægri undir sól, alinn væri fullhugi.

80. Heit streingdi það hetjan merk, Hjálmur finna lofaðann, og vita hverjum höndin sterk hærri sigur gefa kann.

81. Víða fór um frón og mar, frægurskögl-

ar messu þjón, þar til hitti' á höfn er var,
Hjálmars bundið mastra-ljón.

82. Halurinn frjetti hljes um reyt, hvor á
skipið vel mannað, Oddi svarar öldin teyt
ekki' er vert að dylja það.

83. Hugum stóri Hjálmar á, hestinn flóða,
gótz og lýð, hræðist þór ei sverða sá, sóknar
skæða spjóta hríð.

84. Móins reita gildur grjer gekk á land til
skemtunar, ef hans leitar ætlum vjer, að hann
finna munir þar.

85. Þegar Oddur fregnað fjekk, fleina bör
hvar mundi nú, teygði spor frá tjalda bekk,
titraði gömul þundar frú.

86. Hjálmur ljek á hörpu stillt, hvor til
bragi semja vann, varð honum ekki við það
bilt, þó vopnaðan sæi koma mann.

87. Drjúgum skálmar Oddur að, ylfing ber-
an greipti mund, þar sem Hjálmars harpa
kvað, heilsa fer með kaldri lund.

88. Oddur hjalar máls um mið; mjög er
kempu lund sú veik, meylla söngva sitja við,
sjer og temja strengja leik.

89. Jeg hefi leitað eptir þjer, ærið vítt um

- landa bug, strax á hólmi mættu mjer, manns ef ber þú nokkurn dug.

90. Hjálmar sínum hætti brá, hót ei þetta talið við, þar til kvæðin ætluð á, endað hafði' og strengja klið.

91. Hann þá stóð upp hlējandi, heyra sagðist vilja það: hvurr sjer ýtrast einvígi, ðrðugt bjóði þar í stað.

92. Oddur strax til sagði sín, svaraði Hjálmar — það er vel — hefi jeg frjett af hreisti þín, harðfengustu týrs við jel.

93. Þú skalt fá að fást við mig, frægð er okkar beggja það, báðir síðan bjuggu sig, bitran undir sára nað.

94. Undir brinju Oddur bar, eina skyrta er járn ei beit, henni jafnan valinn var, vals í hríðum kempa neit.

95. Hjálmar týin Týrusar, tók á sig og engu kveið, hugar fríju hetjurnar, hólminn mynda til um leið.

96. Auðuns bálum brugð' á lopt, blossuðu geislar langt í kring, syndruðu gneistar undan opt, eggjum þegar gnúðu hring.

97. Látum hetjur höggva' og slá, hót ei

dvel jeg þar í kvöld, sígur leti augun á, að því fel jeg brags áhöld.

7. Ríma.

Mansöngurinn.

1. Mæurnar anda ljái lið, ljóða dís að vana, gleðin standa fáir frið, fleirstir prísar hana.

2. Mærdar strengjum ljóða lofn, lífgar hreiminn gæða, kindir drengjum yndis-öfn, að ef streymir mæða.

3. Ísa dróttum ærið margt, illa vanka gefur, fargast þróttug fremdar art, fjöruga þanka kefur.

4. Margar fremdir þjáir þrá, þeim svo fer hnignandi, listisemdir fáar fá, fleirstir hjer í landi.

5. Svo það eina' er átti drótt, okkar mærdar smíði, má nú greina hátt og hljótt, hinir lærðu níði.

6. Það mun geði þykja leitt, þá með ama segi, sínu kveða erindi eitt, ekki frammar megi.

7. Það margfaldar muna tjón, manns og hringa gefni, að vort kalda færir frón, fá glaðningar efni.

8. Bríkin dúka birtu mjer, (bresti kila gjöldin). hvað á að brúka handa þjer, býru til kvöldin.

9. Við þá streitir starfið hönd, stynja, söngla, morra, vakan þreytir auga' og önd, ærið löng er dorra.

10. Eitt mun ráð, það oss er ljent, (engvir hlaup þau banna) það sem bráðast sje þá sendt, senn til kaupstaðanna.

11. Þar er kæti, þar er vín, þar má fá í bolla, staupa glæta gleður sín, góð er þá Púnskolla.

12. Speigil meta sprund óreið¹, spil og smekk í nefið, þó má geta þess um leið, þetta' er ekkert gefið².

13. Þar til rökin þekkja má, þetta brestur stundum, heima tökin þægri þá, þykja flestum sprundum.

14. Hvað skal mjer, að minnast á, mjúka skemtan fljóða, mönduls kneri fagra fá, fjörið skemmt er ljóða.

15. Hróðrar dugur; minkar mjer, myndin eina þrumir, full sjötugur orðin er, áður kveina sumir.

16. Tel jeg búin mansöng minn, minnst er kæli bragna, veljið nú um varninginn, veri þið sæl — jeg þagna —.

17. Góms andvana gal jeg fól, griða veizlu

¹) Sjaldgæft mun að sá sem er reiður vilji skoða sig í speigil.

²) Opt þrjóta glaðværðar - meðul í kaupstöðum þá vest gegnir.

náði, þar sem hrana sala sól, seggja geislum stráði.

18. Börðust lengi grimmt með geð, gautar fljóta brennu, hverigs mengi hafði sjeð harðari spjóta sennu.

19. Engin þráa klóta kast, kefja treysti duggi, daga þrjá fram hjeldu hast, hrana gneista flugi.

20. Hjálmars stýfa blóðs á braut, benja ljárinn harði, Odds af hlýfa skar allt skraut, skyrthan sárum varði.

21. Hægri mundar missti þar, minnsta fíngur — skeinu — fjörs um stund þá frægur bar frá valþingum einu.

22. Brands ei hlinur hinn fjekki þar hlífa spor af gyðju, einn þó brinju baugur var, brjósti' á skorinn miðju.

23. Sættust bræðra sömdu grið, sóknar kala lægðu, trönum flæða' um tjaldra mið, til Uppsala bægðu.

24. Elldu þræsúr engvar þá, eining sanna ljedist, Ynga ræsir Oddur hjá, að hirðmanni rjedist.

25. Kappinn hár sem hrærði mund, hremsu

grímt að flugi, stóð að árun um þá stund, efst á fimmta tugi.

26. Hann sem eggjum hvössum skar, hrugnis ylja sessu, ára tveggja tuga var, á tímabili þessu.

27. Tug ár frama þjentu þar, þá mörg herför skeði, löngum saman, sæmt við þar, sínu hver að rjeði.

28. Þeim fjörblómans árun á, um hjelt gælfan stýri, og þeirra skjóma skiptum frá, skráð mörg æfintýri.

29. Var sannfæring fundin bezt, fólks er þorði' að röndum, Hjálmar væri hetja mest, heims á Norðurlöndum.

30. Þessum haustum öllum á, af þá ljetu slögum ýtar hraustir Ynga hjá, eyddu vetrar dögum.

31. Ynga dóttir Ingibjörg, ógipt tíð þá situr, hringa þótti fryggjan fjörg, fögur, blá og vitur.

32. Hjálmar einatt ástir með, undi kyssa svanna, fast í leynum fjekk það skeð, fát svo vissi manna.

33. Ást fjekk hrein án aðgjörðar, einvalds

lundar bólin, atvík meínlegt unz til bar, um tíundu jólin.

34. Genginn hvurr í höll þá var, hárr ben kólfa valinn, Arngríms burir Bólmeyjar, bran- uðu tólf í salinn.

35. Afbragð hlýra' að öllu var, einn og hærstur granna, hálsan svíra' og haus ofbar, Hjálmar stærstann manna.

36. Verstu bræður fólkið flýr, för ei spilla þorði, mestur æðir Angantýr, innað styllirs' þorði.

37. Kvaddi dróttu tyggja og tjer: tengdir bjóða þorum, giptu dóttir þína' óþver, þessum bróður vorum.

38. Hjörvarðs nafn sá forðum fjekk, frægst- ur hlina branda, engvan jafnan jeg leit rekk, undir brynju standa.

39. Þegar móðug endar orð, öflugur stála- sveigir, Hjálmar stóð við hilmirs þorð, hóf upp mál segir:

40. Opt vjer jöfur yptum rönd, á blóð mið- um vörmum, yðar höfum látið lönd, liggja' í friðar örmum.

41. Eins um svæði' og saltan hlje, sókn ei

feldum niður, löndum bæði' og lausafje, laufg-að veldið yður.

42. Vilda' jeg göllum varnað fá, er vísirs þyngja kjörum, hjeðan öllum hratt jeg frá, her-víkinga förum.

43. Betra merki málma kífs, mundi' að þægi' jeg kæru, en berserkjum unntir vífs, og þó frægir væru.

44. Kongur segir satt er það, sjest hjer mun að bera, því skal meyjjan einhlýt að, ansvör-unum vera.

45. Biðla valið vefst ei mjer, vífið spaka segir, eru halir ynntir hjer, ósamtakanlegir.

46. Fögur sólar bylgju bil, bónorðs grein án trega, kröfð af sjóla sagna til, svaraði einarðlega.

47. Hvenær skyldi jeg lukkuleg lifa og ætorðu ráða, hetju gildri ef hafna jeg, hærstu norð-urláða.

48. Jeg svo þungan úrskurð gel, ofnirs reina hlinum, Hjálmari ungum ástir sel, ekki nein-um hinum.

49. Þættu herkjur þjóðkongum, (þanka' ei

efum tjeðan), að berserkjum illræmdum, jeg sje gefin hjeðan.

50. Auðs af slóð nær Angantýr, að komst mála skorðum, í al þjóðar heyrn ó býr, hratt svo strjálar orðum:

51. Hjörfa svegi hrós er fríð, hóf nú grundin tvinnu, Sáms á ey og Oddi býð, eggja fundi sinna.

52. Lítt mun hræða lífað fjer, leið á humra tanga, ykkar bræður vitjum vjer, viku af sumri þangað.

53. Svo mun frjett hver auðgrund á, eptir sára fundinn, Hjálmar ljettbrýnn hermdi, já, handsöl váru bundin.

54. Bræður keirðu' að geddu geim, gnoð úr vari lyptu, engin heyrði ýta þeim, árna farar giptu.

55. Fjelagarnir fylkir hjá, frömuðu vana gleði dag unz bjarnar dróttir sjá, deyfð úr manar geði.

56. Straumar tíma streyma í, stunda tómið niður, herjans bríma börvar því, bjuggust rómu viður.

57. Hleypa úr festi' á höfrungs geym, hal-

ir tjáðir ljettu, öldu hestum ærnum tveim, ask-
ar báðir hjettu.

58. Grafnings leyra greyptir fans, glóðu' á
öldu riði, hvurr á þeirra hundræð manns, hlóðst
af völdu liði.

59. Ránar meyjar flýttu för, framm á höfr-
ungs grundir, Sáms að eyju kafar knör, kilju
tröfum undir.

60. Akker riðjast greitt til grunns, gliggur
eyrðar biður, sterkum viðjum — hestar hlunns
hýmdu — reyrðir niður.

61. Svo fóstbræður sagðir þeir, sízt er nauða
kenndu, í herklæðum einir tveir, upp á hauð-
ur vendu.

62. Ei til sáu sinna meir segla fríðu hreyna,
heldur fráum fæti þeir, fóru víða' um eyna.

63. Enn á meðan að þar tjón, Angantýr
hinn frægi, kom og sjeð fær súða - ljón, svo
þar snýr að lægi.

64. Þar til veiða þeinkti sjer, þung við
nöldur kýfsins, sig tilreiða fólkið fer, að fresta
kvöldi lífsins.

65. Haldan buðu bræður fund, böls með

ljósa vigri, skipin hruðu' á skammri stund, skjótum hrósa sigri.

66. Stukku' á land, en hjal ei hljótt, hóf svo flokkur stríður, hjer bar andur engin þrótt, afl í skrokkum síður.

67. Hret við málma hnýginn sjót, hluta lægri báru, Oddur og Hjálmar ekki hót, öðrum frægri váru.

68. Harður Angantýr þá tjer: tamur brodda sviði, má ske strangar hetjur hjer, Hjálmar og Oddur lifi.

69. Lítið saka lýst mjer það, ljóss í þundar köfum, vora maka ei þó að, enn þá fundið höfum.

70. Allt fóstbræður heyrðu hvað, hlýrar mál í báru, einni hæð þeir hittust að, hveðjur strjalar váru.

71. Hjálmars æðar þrútnar þá, þeinkti' að krumma bráði, fleygði bræður augum á, eld-fjörgum og tjáði:

72. Ykkar raus við heyrðum hjer, hjörs af stríðu dunum, saka lausann höggva her, hæfir nfiðingunum.

73. Angantýr þá ynna fer, ykkar leyta vár-

um, okkur skírist þökk af þjer, þessar geitur skárum.

74. Smán er fengin fylgd af ná, færleiks ærum kynum, jeg því engan einn þar sá, af sem bæri þinum.

75. Hetjum ströngum þikkjan þjett, þanka fórr um ranninn, lög hólmgöngu samin sett, seggja voru þanninn:

76. Hver sem bæri' af hólmi líf, heigðing dauðum gildi, sviptir væri' ei hjálmi. hlíf, hjör nje rauðum skyldi.

77. Skiptust harðir hlýrar þá, hasla spanga mýri, fimm Hjörvarði fylgi ljá, fimm og Angantýri.

78. Týrs bál - eitrað tyrfing þrátt, til stórræða bar ann, tveggja heitinn maki' að mátt, mestur bræðra var hann.

79. Oddur Hjálmars talar til, (trautt jeg rengi gruni), þennan málma þungan bil, þjóðir lengi muni.

80. Skyrtan veldur — brynju blá — bens þó tangi rfri, vil jeg heldur vopnum fá, varpa' að Angantýri.

81. Ættir skynja meining mín, metnað setja

lögin, stendst ei brynja þríföld þín, þeirrar hetju slögin.

82. Bágt mjer veitir bera það, böls í miðri þínu, hann að eitrað hvessings blað, holdi sliðri þínu.

83. Tæpt þrítugan orðin enn, alls má fær-an kalla, full sextugum meina menn, mundi nær að falla.

84. Hjálmar stríður þág ei það, þessum ræðum linnti, Hjörvarð síðan Oddur að, yggjar glæðum kindti.

85. En þó talar, jeg vil mjer, einn í senn að mæti, meðan alið fæ jeg fjer, feings á brennu stræti.

86. Þessu hlýða — en þolgæði, þraut af staldri fjendur, ginum víðum grenjandi, gnöguðu skjalda rendur.

87. Angantýr ei ylfing brá, í slátt fleina raman — sóktu hlýrar Hjálmar þá, hans í einu saman.

88. Bjó nú Hjálmar bræðrum fimm, bana-spor óþokka, slögin málma geysi grimm, gegnum böra skrokka.

89. Heljar mönnum högg órír, hetjan móð-

ug lánar, urgaði tönnum Angantýr, öskraði, stóð og blánar.

90. Hlýrar málma ulli að, otuðu berum fjöðrum, fyrir Hjálmars fetla nað, fjell þá hver af öðrum.

91. Hjörs af fundi hrukku þvfi, hels að móð-ir gínu, skornir sundur skrokkar í, skrikktust blóði sínu.

92. Hjálmar gæddur hug órír, hels frá baði gengur, framm þá æddi Angantýr, ei gat staðið lengur.

93. Ljóns við hug og grimmdar geð, geirs að heggur njóti, hermanns dug og hreysti með Hjálmar leggur móti.

94. Fagra hvelið faldist þar, freyjum hrannar bríma, skall á jelið sjelfingar, sköfnungs annan tíma.

95. Kappar hörðum hetju móð, hart svo rendur skóku, bifaðist jörð, en branda hljóð, björgin endurtóku.

96. Brynjur slitna; benja ljá blóðsins elfur fegra, Oddur vitnar, enginn sá, einvíg skelfilegra.

97. Vörn ei dugði voðalig, vöðvar fláðu

sundur, felldu hvurr hugði hinnst á sig, herjans
gljáða tundur.

98. Odd þeir bræður einn í senn, öndu
fyrktan hugði, öll herklæði hjuggjust enn, hon-
um skyrktan dugði.

99. Hetjan lerkar þels að bý, hreysti ríka
voma, þóttist herkjur áður í, aldrei slíkar
koma.

100. Óðum rjóðum elda flóðs, öllum ruddi
daudum, móður stóð á bala blóðs, brandi studd-
ur raudum.

101. Vald' af mæði mátti lítt, mjög dreir
vörmu sverði dauðra bræðra úr bolum spítt,
blóð af hvörmum þerði.

102. Odd að fýsir Angantí eigðan fá ef stend-
ur, grám valdísar greipum í, grúfði hann þá
örendur.

103. Hjálmar seinast gengið gat, geirs frá
snjalla braki, þúfu eina upp við sat, að hvar
hallar baki.

104. Þangað rjóður rann þá frá, raust svo
hegðar sinni, ærið bróðir ertu sár, ásýnd bregð-
ur þinni.

105. Oddi blíðan sýndi sig, sviðinn rögn-
6

glóðum, Hjalmar síðan hjals af stig, hóf upp sögn í ljóðum.

106. Fjórum sinnum fjögur víst færa snart í þínu, jeg því finn að eitrið brýst, inn að hjarta mínu.

107. Meðan fæ jeg lagað ljóð, lærðu' og sit á meðan, láttu hræin lepja blóð, líkið flyt þú hjeðan.

108. Fólk orustur tvennar tólf todda fár við háði, hjörs af gust um hildar gólf hvergi sár jeg þáði.

109. Bráins torgir vals um veg, vann með þreki ríka, fimtán borgir áður jeg, inn hef tek-ið líka.

110. Fjörgur bar jeg auðuns yl, ei nam svikja þorinn, líka var jeg tignar til, tveggja ríkja borinn.

111. Örugt gekk á mistar nú meður fægð-an vigur, gyrntist ekkert annað þó utan frægð og sigur.

112. Hels við kinning hinstu mjer, hugar sæfir tregann, að nú vinning áttum vjer yfir gnæfanlegar.

113. Bana mun jeg bráðla fá, böls af kíngi

mörgu, hugur unir meðan mál, minn hjá Ingi-
björgu.

114. Útför skoðuð mey af mín mjög nú
rætast vildi, við mig boða ljóss þá lín, láðs á
fæti skildi.

115. Armlög fengin auðs af fold öndu met
jég hárri skilnað engin ofar mold eigðan get-
ur sárri.

116. Drag mjer hringinn hendi af, hjörfa
raptur stífi, blíð sem Ingibjörg mjer gaf og
berðu hann aptur vífi.

117. Þönkum núna vík jeg víst vífi frá og
auði, hönd gullbúna hæfir sízt, hafi sá hinn
dauði.

118. Vist nábeðar veittu mjer vart þó gillist
baugum mínar ljeðu leifar hjer, líð jeg illa
draugum.

119. Mig nú sing jeg hinst af heim, heirn
og mæli dvínar bráins dingju berðu reim bana-
gælur mínar.

120. Fleins meðan sporin lögðu leið lífs af
bólmar svæði, hann sín forlög frægð og deyð,
fögru gól í kvæði.

121. Hinst á vorum hróður beið, heyrn og

mæli þrotum ördin fjörug af svo lið, andar skála brotnum.

122. Eyjar líðir varir við vurðu randa hvini, haugs að smíði lögðu lið lúnum branda hlíni.

123. Kappinn snar við kumlin lauk, kinja branda grana, síðan bar á hömlu hauk Hjálm-ar andarvana.

124. Svo upp togar siglurá, sefrings móa lundur, gammi voga vænum á, vængjum sló í sundur.

125. Gliggur fyllti gúl á voð gullnu sveipt-an rúnum, hefring billtist grá að gnoð, grettum hleipti brunum.

126. Jötuns vængur fleina frey, farar greiða sendi, kaðla hæng í hægum þei, höfn á þreiða rendi.

127. Hóf upp þróttgur blóðgan beim, bör hárs glansa svinni, konungs dóttur kom svo heim kastalans að minni.

128. Eptir brekku bauga snar, branda sendi þráin, hún út gekk og henni þar, hann á bendir náinn.

129. Sagði frjett af sinni ferð sending fljóð ei daldi, baug fram rjetti brinju sverð, og bana ljóðin þuldi.

130. Hita sjás, nær hafði gná, hlíðt á ljóð ens þrifna, fjell hún násins ofan á, arma blóði drifna.

131. Fadmlög gjalda nánnum naut nistis unga gnáin, hann svo faldi hlýtt í skaut, harma sprungin dáinn.

132. Stólkonungur sjálfur sá, segg og kvendið fríða, harma þungur hauginn þá, hann gaf bending smíða.

133. Nás þá bærinn veittur var, vina trúu leifum, Oddur þær inn þangað bar, þreknum hnúa sveifum.

134. Líks að hofi lása dró, liðs með hörðu seggjum, þar að ofan þúngum sló, þramar svörð og neggjum.

135. Oddur spjallað gat þá greitt, gekk frá haugi tjáðum, er mín fallin aðstod veitt, unnist þau í náðum.

136. Vinir klaga um vizku geim, vina hlotin bagan, andar dragast úfnir heim, er svo þrotin sagan.

137. Hæfir mjer að hugur minn, hróðrar kirki glímur, það skal vera í síðsta sinn, sem jeg yrki rímur.

138. Ár á baki fimm því finn, full áttunda tugar, sár og hrakin muni minn, moldar blund í hugar.

139. Munu keira ljóð í lag, láðs hægryðu vinir, njóti þeir sem níta brag, nöldri í kirðum hinir.

140. Lýtum glundruð ljóðin menn lásu gjör í vetur, átján hundruð tuttugu tvönn tíu og sjö ár betur.

Barnalegur þanki um byrtu og dymmu af sama höfundu.

1. Völd hafði Njóla
En víðsæðma
Því ann ei átti hlýra
Skuggi sat í dölum
Enn draum Njörun bauð
Ró of allt sitt ríki.
2. Var sem dánar kyrrð
Á drós auðuns
Allt var kyrrð í komið
Sváfu blómstur
Sváfu fíflar
Sváfu lauf og liljur.
3. Fleygði sjer skuggi
Á fjörgin alla
Og vildi næði nota
Enn hlýrner allur
Heiðskír gapti
Drós á klædda dymmu.
4. Dymt var í heimi
Þauft var lífið
Ljós ei lífið gladdi
Sá það hinn mikli
Miskunar brunnur
Lífs og ljósa faðir.
5. Glitra ljet hann hifin
Hýrleitum stjörnum
Svo nokkuð birti betur

- þó ei fullnóg
 Að fæla skugga
 Eins lá hann kyrr sem áður.
6. Ljet þá almáttkur
 Ljósa hríslur
 Fleygast fram um hifin
 Gullnu belti þau
 Betur lístu
 Enn stjörnur í fjærlægð staddar.
7. Yðandi spriklandi
 Elding líkast
 Norðurljós það nefnum
 Föður ljósanna
 Fannst þó ekki
 Birta næg til búin.
8. Því gaf hann fjörgín
 Furðu stóran
 Ljóshnött líkan gulli
 Sá varð skugga
 Skemdar fæla
 En börs það brúður gladdi.
9. Mána ljós þetta
 Þó megnaði varma
 Fjörgín engan færa
 Il og birtu vildi
 Í eining saman
 Skapa hilmir hæða.
10. Og ljós það senda
 Sameinað varma
 Sem líf og fögnuð færði

- Ljet hann því skapta
 Skínandi sunna
 Fegra fæst ei líta.
11. Engin dauðleg
 Augu megna
 Birtu meiri' af bera
 Hita ljær sunna
 Holdi fjórnar
 Líf og ljóma sendir.
12. Helltist þá geisla flóð
 Úr hafi ljósa
 Of allt sem nöfnum nefnist
 Teigaði þá allt
 Sem til var skapað
 Ljóss og varma veigar.
13. Gladdist þá uppljómuð
 Auðuns kvinna
 Hlý og hýr og fögur
 Gladdist þá allt
 Sem geisla naut
 En skuggi skreið í felur.
14. Elti hann sunnu ljós
 Og útlægan gjörði
 Svo hvergi við gat haldist
 Sáu menn hinnst
 Hann hjelt í útnorður
 Og sjer í haf þar sökkti.
15. Speigladi sig himins
 Her gjörvallur
 Í lignum þrumu linda

- Glóði þá allt
 Með geisla strjáli
 En storð var fangin furðu.
16. Sem skærasti speigill
 Með spriklandi ljóma
 Hafð mót himni breiddist
 Hló öll náttúran
 Og hýr varð fjörgín
 Þó skreið ei skuggi úr felum.
17. En þegar eigló
 Endað hafði
 Sitt hlaup sirkil-myndað
 Og útbýtt geislum
 Á allar síður
 Hvíldist hún um tíma.
18. Læddist þá skuggi út
 Og lagðist á fjörgín
 Höf og haður faldi
 Þar til en dýra
 Drottning ljósa
 Geisla skarti skryddist.
19. Fór þá enn skuggi
 Í felur, því að
 Ljós fælinn er löngum
 Dvínar ei þetta
 Meðan dymma og ljós
 Haldast við í heimi.
20. Ekki' er Sefa far,
 Innlæst í hrofi
 Þá lítur ljósum glitra

- Hlýrner og æger
 En hold fjötruð önd
 Otar vonar árum.
 21. Og vill himin fleyg
 Fá að skoða
 Lífs og ljósa brunna
 Þars ginnunga gap
 Getur ei hamlað
 Mærri muna skoðun.
-

Er mjer tamur einn brestur
 — Ólund rama lama —
 Veikja ama vín - hrestur
 Og vekja gaman sama.

H. Jónsson.

Lbs - Íslandssafn

100440135 - X

